

Meşədə tülkü axtarırdı şikar,
Qızmış aslana birdən oldu düşar.
Salladı zorba, tüklü quyuğunu,
Yalmanıb hiylə ilə öydü onu:
- Tanıyıram, - dedi, - ata-ananı,
Əslini, nəslini, ulu babanı,
Atana mən çox etmişəm xidmət,
Bəsləyirdim ona böyük hörmət.
Bu sayaq o, dilə tutub şiri,
Ürəyində tökürdü tədbiri.
Gəldilər bir uca dağın başına,
İstəyirdi zəhər qata aşına.
Tülkü həsrətlə çəkdi bir neçə ah,
Dedi: - Mərhum atan sənin, ey şah,
Ayağını vurardı torpağa,
Atıladı bu dağdan o dağa.
Hanı bu şirlərdə o cürət,
O hünər, o qoçaqlıq, o qeyrət!
Eşidib şir bunu qəzəbləndi,
Tülküyə əyri baxdı, hirsələndi.
Ayağını vurub dağa o zaman,
Tez atıldı qürur ilə aslan.
Dərəyə baş-ayaq yuvarlandı,
Tülkünün hiyləsinə aldandı.
Qırılıb qol-qabırğası, ölü tək.
Düşdü bir yanda; dərddə inləyərək,
Çağırırdı, o, tülkünə köməyə.
Endi tülkü yavaş-yavaş dərəyə.
Dedi şirə ki: - Səndə yox cürət.
Nə hünər, nə qoçaqlıq, nə qeyrət,
Heç yaraşmır bu aslan adı sənə.
Vurdu şirə aca-acı tənə:
- Nə deyirsən de, gəlmişəm köməyə.
Quyuğun saldı ağzına yeməyə,
Dedi aslan ona: - Sən, ey əyyar!
Gəl başımdan ye, gör nə ləzzəti var!
Dedi tülkü: - Tələsmə, ey nadan,
Quyuğundan yeyə-yeyə əlan,
Başına da yavaş-yavaş çataram,
Qan içən kəllənə zəhər qataram.

